

Elinan ja Hannun ystäväkirje 25, 8.2.2014

Elina ja Hannu Heikkilä
PL 189, 53101 Lappeenranta
hannu.heikkila@felm.org
elina.heikkila@felm.org

Elina ven. + 7 921 3328 113
Elina suom.+358 50 369 9573
Hannu ven. +7 921 3328 235
Hannu suom. + 358 50 565 0826

Rakkaat ystävämmme ja esirukoilijamme!

Aurinko paistaa, hanki on valkoinen, pakkasta -10 astetta. Helmikuu helisee! Vuoden vaihteen jälkeen olemme saaneet iloita valkoisesta lumesta ja sen tuomasta valosta. On hyvä lähteä illalla "lenkille", ei pelota kun on valoisampaa.

Joulun ajan olimme koti-Suomessa rakkaittemme kanssa. Oli hyvä olla yhdessä ja iloita kaikesta hyvästä, jota saimme tuntea! Kiitos teille kaikille muistamisista ja joulukorteista. Tänä vuonna taisimme saada joulutervehdyksiä enemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Palasimme tänne heti vuoden ensimmäisenä päivänä. Tulimme keskelle Venäjän uuden vuoden juhlaa, joka on täällä merkittävä tapahtuma vuoden kierrossa. Pietari oli jälleen kerran hienosti valaistu. Joulukuuset ja muut valot loistivat ympäri kaupunkia. Ihmisillä oli pitkä loma työstä ja lapsilla tietenkin loma koulusta.

Me lähdimme kuitenkin jo 4.1. kohti Rževiä, joka sijaitsee n. 200 km Moskovasta länteen. Se on pieni, noin 60 000 asukkaan kaupunki, Volgan alkulähteillä. Yhdessä paikallisen pastorin ja hänen vaimonsa kanssa pidimme

perheseminaarin. Aiheenamme oli parisuhteen rikastuttaminen. Seminaari kesti kolme päivää ja kaikki tapahtui venäjänkielellä ilman tulkkia. Jumalalle kiitos, kurssista jäi positiivinen kokemus, mutta olo seminaarin jälkeen oli kuin olisi "maansa myynyt" tai "selkäänsä saanut." Tarkoitan väsymyksen tunnetta.

Sunnuntaina 26.1. oli Pietarin Pyhän Marian seurakunnassa suuri juhla. Kirkkoherran virkaan asetettiin ensimmäinen venäläinen kirkkoherra, Mihail Ivanov. Hän on ollut Pyhän Marian pappi jo usean vuoden ja saanut mukaan paljon uusia ihmisiä. Tähän asti kirkkoherrat ovat tulleet Suomesta ja viimeksi kirkkoherrana toimi piispa Aarre Kuukauppi.

Pastori Mihail on alkanut järjestää seurakunnassa mm. Taize -iltoja, joissa lauletaan ja rukoillaan yhdessä. Samoja iltoja järjestetään myös katolisessa ja saksalaisessa luterilaisessa kirkossa. Taize on Ranskassa sijaitseva ekumeeninen luostari, jonka toimintatavat ovat levinneet ympäri maailmaa. Suomeen Taize-toiminnan toi Anna-Maija Raittila.

Osallistuessani tällaiseen iltaan tunsin kuuluvani joukkoon ja iloitsin mahdollisuudesta saada hiljentyä. Koin saaneeni siunauksen tuleviin päiviin, ikään kuin voimalatauksen.

Ihan helpolta vuoden alku ei ole tuntunut. Kirkossamme on monenlaisia uusia kysymyksiä ja ongelmia, liittyen etenkin rahaan ja Teologiseen Instituuttiin. Muistakaa esirukouksessa, että täällä saataisiin viisautta ja ymmärrystä toimia oikein. Meidän kirkkomme on pieni ja monella tavalla vaikeassa tilanteessa ja helposti haavoittuva. Vain Jumalan armon ja rakkauden sekä toinen toisemme kunnioituksen avulla voimme päästä eteenpäin.

Näin kirjoitti Elina.

Hannu jatkaa pienellä kertomuksella,

joka tutustuttaa meidät burjatilais-venäläiseen vieraanvaraisuuteen.

Olimme menossa Elinan kanssa kylään Puskiniin, pieneen kaupunkiin Pietarin eteläpuolella. Burjatiasta kotoisin oleva aviopari oli saanut uuden kodin. Olimme tutustuneet heidän alettuaan käydä kirkossa.

Burjatia sijaitsee Baikal-järven ja Mongolian välissä Aasiassa, siis kaukana Pietarista. Burjaatit ovat uskonnoltaan yleensä buddhalaisia tai shamanisteja. Monet heistä ovat muuttaneet muualle Venäjälle, niin tämäkin pariskunta.

Oli pimeä ilta. Perheen isäntä tuli meitä parkkipaikalle vastaan. Hän tervehti sanomalla "Zdrastvuijte», mikä tarkoittaa "Hyvää päivää". Samalla hän kätтели minua. Venäjällä miehet aina tavatessaan kättelevät, vaikka olisi minkälainen kiire. Naisia ei yleensä kätellä.

Astuimme kerrostalon hissiin ja nousimme kolmanteen kerrokseen. Siellä oli jo kodin ovi auki ja perheen emäntä odotti meitä. Me sanoimme: "Dobrij vetsher (hyvää iltaa)." Hän vastasi samoin sanoin, mutta burjatian kielellä. Venäjällä asuu kymmeniä eri kansoja, joilla on omat kielensä. Osoittaessaan vieraanvaraisuutta kaikki käyttävät mielellään myös omaa kieltään venäjän lisäksi.

Emäntä jatkoi venäjäksi: "Dabro pazhalavat", se on "Tervetuloa". Vaimoni antoi hänelle pienen lahjan. Kylään tulijalla täytyy aina olla lahja mukana. Myös kukkia voi antaa, mutta niitä täytyy olla pariton määrä. Parillisen määrän voi viedä vain hautajaisiin. Ja jos vie kukkia vaimolleen häpäpäivänä, niin niitä täytyy olla sylillinen. Silloin ei lasketa, mitä kukat maksavat. Keväisenä naistenpäivänä taas kaikkien miesten tulee ostaa kukkia kohtaamilleen naisille.

Isäntä jatkoi: "Tässä on teille tossut." On tärkeää, etteivät vieraan varpaat palelle. Meilläkin on kotona iso kassa lämpöisiä tossuja vieraita varten.

Vaihdettuamme kuulumiset emäntä palasi keittiöön ruuanlaittoon ja isäntä lähti naapuriin hakemaan lisäväkeä aterialle. Ystäviemme sukulainen ohjasi meidät tietokoneen viereen ja alkoi näyttää kauniita kuvia Baikal-järveltä ja Burjatian pääkaupungista Ulan-Udesta. Ja kehumista riitti. Meistäkin alkoi tuntua, että Burjatia on maailman kaunein ja ihanin paikka. Jokaiselle kansalle oma kotiseutu on sittenkin se kaikkien paras paikka maailmassa.

Sitten meidät ohjattiin ruokapöytä. Naapurikin oli tullut ja muutama muu vieras. Pöytä oli pieni tai oikeastaan siinä oli kaksi pientä pöytää. Suomessa pöydän ympärillä olisi ollut korkeintaan kahdeksan ihmistä. Meitä taisi olla 15. Lauloimme ruokalaulun. Ruuan ääneen siunaaminen on tärkeä toimitus jokaisessa kristityssä kodissa.

Tarjolla oli tietysti burjatialaista kansallisruokaa. Oli paljon erilaisia salaatteja. Pääruokana oli jauhelihalla täytettyjä suuria pelmenejä. Isäntä valitteli, ettei Pietarista tahdo saada yhtä hyvää lihaa kuin Burjatiasta, mutta nyt hän oli onnistunut. Ruoka nautittiin teen tai "kompotin" eli mehun kanssa. Ruoka oli äärettömän hyvää ja emäntä teki sitä koko ajan lisää. Vaikka me kaikki söimme itsemme täyteen, niin ruokaa jäi pöytään vielä vaikka millä mitalla. Vieraanvaraisuus oli ylenpalttista. Kyllä me tiesimme, että ruokaan oli mennyt perheen monen viikon säästöt. Mutta tiesimme, ettei se heitä haitannut, kunhan vain vieraat olivat tyytyväisiä.

Sitten me pidimme raamattu- ja keskustelupiiriä. Puhetta riitti, hiljaista hetkeä ei tullut, monet puhuivat yhtä aikaa toistensa kanssa. Kohteliaisuuteen ei täällä kuulu olla puhumatta toisen päälle. Päinvastoin. Muistan, kuinka eräs mies hermostui minuun, kun minä vain kuuntelin häntä ja olin kaikesta samaa mieltä. Minun olisi pitänyt puhua päälle ja olla erimieltä, niin hän olisi ollut tyytyväinen.

Ennen kotiinlähtöä meidät istutettiin vielä toisen kerran ruokapöytään. Joimme teetä ja kenen vatsa vain salli, hän vielä kerran nautti pöydän herkkuja.

Kello oli lähellä yhtätoista, kun vihdoinkin kiitimme ja toivottelimme toisillemme

”Do svidanija (näkemiin)”, ”C Bogom” (Jumala kanssasi)” ja ”Vsivo Dobrava (Kaikkea hyvää)”.
Venäjän kielen sanalla jäähyväiset on muuten hieno historia. Se on alun perin tarkoittanut suunnilleen ”Annathan anteeksi”.

Kello taisi olla jo yli puolenyön, kun tulimme kotiin. Mutta ei se mitään. Venäjällä se on ihan normaali nukkumaanmeno aika

A & Ω

Eräs tärkeimmistä varhaiskirkon opettajista, vuonna 258 Karthagon piispana kuollut Cyprianus, kantoi jatkuvaa huolta kirkon (kristittyjen) yhteydestä. Isä meidän –rukouksesta hän opettaa mm. näin:

” Kristus, sovun ja ykseyden opettaja, halusi ennen kaikkea sitä, ettei rukoiltaisikseen ja omakohtaisesti, niin että joku rukoillessaan rukoilisi vain itsensä puolesta. Emme sano ”minun Isäni, joka olet taivaisissa”, emmekä ”anna minulle tänään minun leipäni”. Eikä kukin pyydä antamaan syntejä anteeksi vain itselleen tai rukoile ainoastaan itsensä puolesta, ettei joutuisi kiusaukseen vaan pääsisi pahasta.

Rukous on meille yhteinen. Kun rukoilemme, emme pyydä yhden ihmisen puolesta vaan koko kansamme puolesta, koska olemme yksi kansa. Rauhan Jumala ja yksimielisyyden opettaja neuvoi meitä yhteyteen. Hän tahtoi, että kukin yksittäinen ihminen rukoilisi kaikkien puolesta, niin kuin hän yhdessä ihmisessä kantoi kaikki ihmiset.”

Saarnasin tästä viime torstain opiskelijajumalanpalveluksessa. Yritin muistuttaa opiskelijoita siitä yhteydestä, joka on kaikkien Inkerin kirkon seurakuntalaisten ja seurakuntien välillä. Kun me rukoilemme Isä meidän -rukousta, niin me emme rukoile vain itsemme puolesta, vaan kaikkien kirkkomme seurakuntalaisten ja seurakuntien puolesta. Ja tähän samaan ”kansaan” kuuluvat kaikki, myös Suomen seurakunnat ja kristityt ja koko maailman kirkot ja kristityt.

Isä meidän –rukous on tärkeä lähetysrukous, joka yhdistää meidät Inkerin kirkon kristityt teihin Suomen kristittyihin. Aina kun rukoilemme Isä meidän –rukousta rukoilemme myös toinen toistemme puolesta. Se on meidän rukouksemme teidän puolestanne ja teidän rukouksenne meidän puolestamme.

Jumalan antama rauha ja ilo kulkekoot mukanaan vuoden jokaisena päivänä!

T. Elina ja Hannu

SUOMEN LÄHETYSSEURA

